

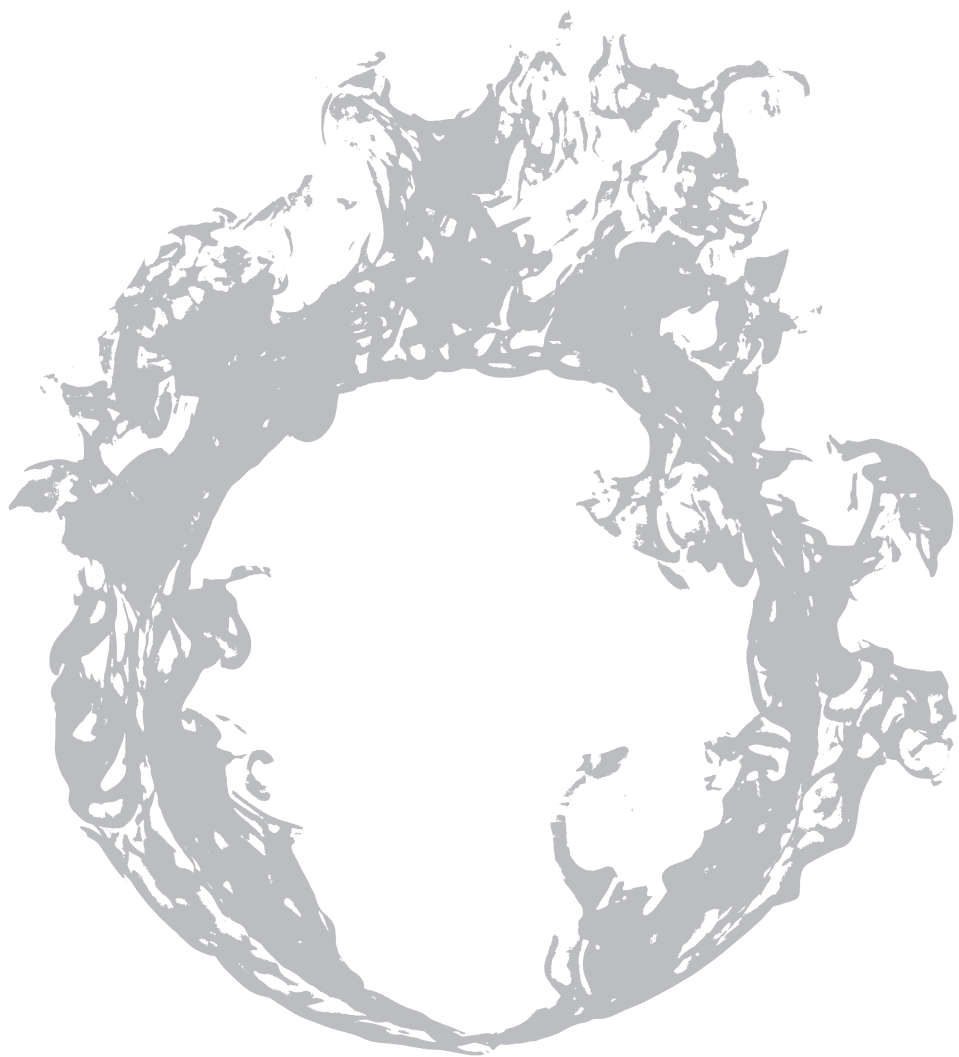

PROBUJ
MONSTRUM

TRILOGIE NESPOUTANÝ CHAOS

PATRICK
NESS

PROBUD
MONSTRUM

NEŠPOUTANÝ CHAOS
KNIHA TŘETÍ

PROBUD MONSTRUM

PATRICK
NESS

#BESKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Text © 2010 Patrick Ness
Translation © Hana Březáková 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

Published by arrangement with Michelle Kass Associates Ltd, London

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu

Patrick Ness – Chaos Walking Trilogy, Book 3: Monsters Of Men,
který poprvé vydalo nakladatelství Walker Books Ltd v Londýně v roce 2010,
přeložila Hana Březáková

Redakce Michaela Šmejkalová, Jiří Dubecký

Editor Jan Pavel

Produkce Dana Klimová

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v edici #BOOKLAB,
v Praze roku 2019

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-563-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

Věnováno Denise Johnstone-Burtové

Kdo je v bunkru?

Kdo je v bunkru?

Nejprve ženy a děti

A nejprve děti

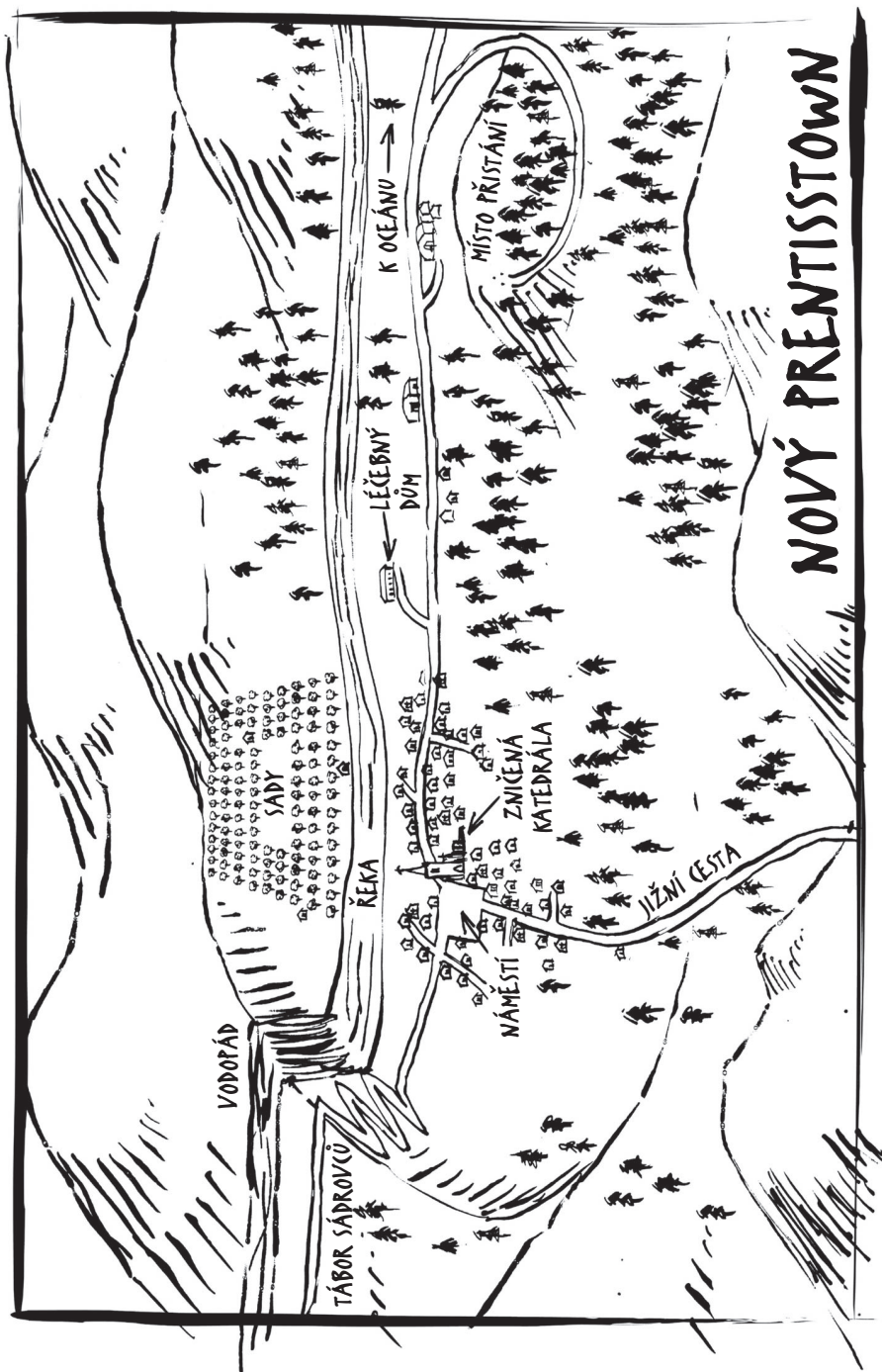
A děti

Budu se smát, dokud mi neupadne hlava

Budu se cpát, dokud neprasknu

– Radiohead, „Idioteque“

NOVÝ PRENTISSTOWN

STAROSTA PRENTISS SI ZAMNE RUCI a se zajiskřením v očích pronese: „Válka.“

„Zmlkněte!“ okřiknu ho. „Jaký *konečně*? Jedinej, kdo tady stojí o válku, jste *vy*.“

„Tak či onak,“ řekne a otočí se ke mně s úsměvem na tváři. „Máme ji tu.“

A mně už samozřejmě vrtá hlavou, jestli to, že jsem ho rozvázal, aby moh bojovat v týchle bitvě, nebylo tou nejhorší chybou, co jsem kdy v životě udělal –

Ale ne, to určitě ne –

To fakt ne. Zajistí to Virole bezpečí. Musel jsem to udělat, abych *jí zajistil bezpečí*.

A přiměju ho udržet ji v bezpečí, i kdybych ho kvůli tomu měl odkráglovat.

A tak se starostou stojíme v zapadajícím slunci na hromadě sutí v katedrále a díváme se přes náměstí, zatímco armáda Sádrců sestupuje po klikatý cestě z kopce před náma a zatímco trouběj na ten svůj bitevní roh, kterej vydává zvuk, co by vás dokázal roztrhat na kusy –

Zatímco armáda Odpovědi mistrový Coyleový pochoduje do města z druhý strany a vyhazuje do vzduchu všechno, co jí stojí v cestě. *Bum! Bum! BUM!* –

Zatímco první vojáci starostovy vlastní armády začínají vstupovat do města v rychlejších formacích od jihu, s panem Hammarem v čele, zatímco už přecházejí náměstí, aby obdrželi nové rozkazy –

Zatímco obyvatelé Nového Prentisstownu se rozprchávají a běží o život do všech možných stran –

Zatímco průzkumná loď kolonistů přistává na kopci někde blízko mistrový Coyleový, a že si horší místo k přistání vybrat nemohli –

Zatímco Davy Prentiss leží mrtvej v sutinách pod náma, zastřelený svým vlastním tatínkem, zastřelený mužem, kterého jsem právě pustil na svobodu –

Zatímco Viola –

Moje Viola –

Uhání na koňském hřbetě přímo uprostřed té vřavy a toho zmatku, s přeraženejma kotníkama, takže ani nemůže sama stát –

Jo, pomyslí si.

Je to tady.

Konec všeho.

Konec úplně všeho.

„Ach ano, Todde,“ řekne starosta a znovu si zamne ruce.
„Ach ano, přesně tak.“

A zas řekne to jediný slovo, a pronese ho tak, jako by se splnilo jeho nejvroucnější přání.

„Válka.“

ZAČÁTEK

DVĚ BITVY

[TODD]

„ZAÚTOČÍME NA SÁDROVCE ČELNĚ!“ vykřikne starosta na vojáky a svůj Hluk přitom cílí rovnou do hlavy každého muže.

I do tý mý.

„Budou se shromažďovat na dolním konci cesty,“ pokračuje, „ale dál už se nedostanou!“

Přiložím dlaň na plec Angharrad, na který sedím. Netrvalo to ani dvě minuty a starosta nás měl na koních. Morpeth a Angharrad přiběhli zezadu kolem ruin katedrály, a než jsme na ně naskočili a překročili těla furt bezvědomých mužů, co se mně snažili pomoci svrhnout starostu, armáda před náma se zformovala, třebaže do poněkud neuspořádaný podoby.

I když rozhodně nebyla celá, to ne, byla jí možná míň než půlka, páč ostatní byli pořád ještě roztahaný na jižní cestě, co vede ke kopci s průsekem, na cestě, kde *údajně* mělo dojít k bitvě s Odpovědí.

Klučič křížbě? osloví mě Angharrad a já cejtím, jak má nashponovaný nervy v celém těle, jak je polomrtvá hrůzou.

To já ale taky.

„BATALIONY K BITVĚ PŘIPRAVIT!“ vykřikne starosta a pan Hammar a taky pan Tate a pan O’Hare a pan Morgan, který se dostavili o něco pozdějc, okamžitě zasalutujou a vojáci se neprodleně začnou šikovat do řádných formací,

proplítají se jedni mezi druhéma a řaděj se tak rychle, až mě z toho oči bolejí, jen se na to dívám.

„Já vím,“ rozplývá se starosta. „Je to nádhera, vid’?“

Namířím na něj svoji pušku, tu, co jsem vzal Davymu. „Hlavně nezapomeňte na naši dohodu,“ zavrčím. „Udržíte Violu v bezpečí a nebudete mě ovládat svým Hlukem. Když to tak bude, zůstanete naživu. To je *jedinej* důvod, proč jsem vás pustil.“

V očích se mu zablejskne. „Uvědomuješ si, že to znamená, že mě nebudeš moci ani na chvíli spustit z očí,“ řekne, „i kdybys mě musel následovat do bitvy? Jsi na to připravený, Todde?“

„Jsem připravenej,“ odpovím, třebaže ve skutečnosti nejsem, ale snažím se na to nemyslet.

„Mám takový pocit, že si povedeš dobře,“ řekne.

„Zmlkňte,“ odseknu. „Porazil jsem vás jednou, porazím vás znova.“

„O tom nepochybují,“ odpoví s úsměvem.

„MUŽI JSOU PŘIPRAVENI, PANE!“ zavolá pan Hammar ze svého koně a zuřivě přitom salutuje.

Starosta nespouští oči ze mě. „Muži jsou připraveni, Todde,“ řekne škádlivým hlasem. „A ty?“

„Jen pokračujte.“

Jeho úsměv se ještě rozšíří. Otočí se k mužům. „*Dvě divize vyjedou po západní cestě k prvnímu útoku!*“ Jeho hlas se jako had znova vplítá do hlav všech přítomnejch, zavrtává se do nich v podobě zvuku, kterej nejde ignorovat. „*Divize kapitána Hammara do čela, divize kapitána Morgana do týla. Kapitáni Tate a O’Hare shromáždí zbytek mužů, co teprve dorazí, a rovněž výzbroj a poté se s nimi co nejrychleji taktéž zapojí do bitvy.*“

„Výzbroj?“ pomyslím si.

„*Pak, jako sjednocená armáda, vyženeme Sádrovce zpátky na kopeček a přimějeme je litovat dne, kdy SE NARODILI!*“

A muži propuknou v hromovej jásot.

„Pane!“ zavolá kapitán Hammar. „A co armáda Odpovědi, pane?“

„Nejdříve porazíme Sádrovce,“ odpoví starosta. „Vypořádat se s Odpovědí pro nás pak bude hračkou.“

Přehlídne svoji armádu, pak vyjede pohledem vzhůru ke kopci, kudyma furt sestupuje armáda Sádrovců, načež zvedne pěst a ve svém Hluku zařve ten nejhlasitější možnéj povel ze všech, povel tak hlasitej, že se zavrtá rovnou do samotnýho středu bytí každýho muže, kterej ho slyší.

„*DO BITVY!*“

„*DO BITVY!*“ vykřikne armáda v odpověď a rychlým pochodovým krokem vyrazí z náměstí, rovnou ke kopci s klikatou cestou –

Starosta se na mě naposledy podívá a tváří se přitom, jako by se mohl stěžít ubránit smíchu od toho, jak moc se baví. A bez jedinýho dalšího slova tvrdě zabodne Morpethovi ostruhy do slabin a rozjede se přes náměstí za odcházející armádou.

Za armádou mířící do bitvy.

Následovat? zeptá se Angharrad a strach se z ní vylejvá, jako by to byl pot.

„Má pravdu,“ řeknu. „Nemůžem ho spustit z očí. Musí dodržet svý slovo. Musí vyhrát svoji válku. Musí ji zachránit.“

Pro ni, pomyslí si Angharrad.

Pro ni, pomyslím si taky a za tou myšlenkou se skrývají všechny moje city k ní.

A pomyslím si její jméno –

Viola.

Pak na Angharrad vyrazím vpřed. Do bitvy.

{VIOLA}

Todde, říkám si, zatímco se na Žaludovi proplétám skrze davy lidí na cestě, z nichž každý se snaží utéct před hrůznými zvuky rohu z jedné strany a bombami mistrové Coyleové z druhé.

BUM! Vybuchne další a k obloze se zvedne plamenná koule. Výkřiky kolem nás jsou skoro nesnesitelné. Lidé, co běží po

cestě na jednu stranu, narážejí do lidí, co po ní běží na *druhou*, a všichni se nám pletou do cesty.

Pletou se nám do cesty, zatímco se jako první chceme dostat k průzkumné lodi.

Rohy znovu zatroubí a následuje ještě vyděšenější křik.

„Musíme jet, Žalude,“ řeknu mezi jeho uši. „Ať je ten zvuk cokoliv, moji lidé na té lodi mohou –“

Za paži mě popadne čísi ruka a málem mě stáhne ze sedla.

„*Dej mi toho koně!*“ vykřikne na mě jakýsi muž a zatáhne prudčeji. „*Dej mi ho!*“

Žalud se stočí na stranu, snaží se uniknout, ale na cestě před námi je skoro neproniknutelná hradba těl –

„Pusťte mě!“ vykřiknu na muže.

„*Dej mi ho!*“ zařve. „*Blíží se Sádrovci!*“

To mě natolik překvapí, že se mu málem opravdu podaří strhnout mě ze sedla. „*Cože?*“

Muž ale neposlouchá a ve skomírajícím světle soumraku je vidět bělmo jeho hrůzou vytřeštěných očí –

DRŽ SE! vykřikne Žaludův Hluk a já ještě prudčeji sevřu jeho hřívu. Kůň se vzepne na zadních, odrazí muže a vyrazí vpřed do noci. Lidé nám s křikem uhýbají z cesty a srážíme na zem další z nich, zatímco Žalud si mezi nimi jako pluh proráží cestu a já se držím jeho hřívou jako o život.

Nakonec se přece jen dostaneme na volnější prostranství a Žalud se rozjede ještě rychleji.

„*Sádrovci?*“ nechápu. „Co tím myslíš? To určitě nemůže být –“

Sádrovci, myslí si Žalud. **Sádrovská armáda. Sádrovská válka.**

A zatímco běží, otočím se na něm a podívám se dozadu, na světla sestupující po klikaté cestě dolů z kopce.

Sádrovská armáda.

Blíží se sem taky sádrovská armáda.

Todde? pomyslím si, s vědomím, že se s každým zaduněním kopyt od něho a spoutaného starosty stále víc vzdaluju.

Nejlepší naději představují v tuhle chvíli moji lidé na lodi. Ti nám určitě dokážou pomoci. *Nějak* budou schopni pomoci mně a Toddovi.

Zastavili jsme jednu válku, dokážeme zastavit i druhou.

A tak si znovu pomyslim jeho jméno, *Todde*, a vyšlu k němu svoji sílu, zatímco na Žaludovi uháním po cestě směrem k Odpovědi, směrem k průzkumné lodi a zatímco v sobě všemu navzdory hýčkám naději, že konám správně –

[TODD]

Angharrad uhání za Morpethem a armáda se hrne po cestě před náma a brutálně válkuje všechny obyvatele Novýho Prentisstownu, který se jim ocitnou v cestě. Jsou tu dva bataliony, ten první vede ůrvanej pan Hammar na koňským hřbetě a míň ůrvanej pan Morgan vede ten druhej za ním. Dohromady to budou tak čtyři stovky mužů, pušky maj zvednutý a tváře zkřivený, jak sami furt dokola křičej a řvou.

A jejich Hluk –

Jejich Hluk je přímo obludnej, sladěnej dohromady a ovíjí se kolem sebe samotnýho, jednolitej **řev**, jako by po cestě dusalo velikánský vztekly obřisko.

Srdce mi z toho buší tak, až mi málem vylítne z těla.

„Drž se u mě, *Todde!*“ křikne na mě starosta z Morpetha a v tý zběsilý jízdě se přimkne blíž ke mně.

„O to se nebojte,“ odpovím a sevru pažbu svý pušky.

„Myslel jsem kvůli tomu, aby sis zachránil život,“ řekne a podívá se na mě. „A nezapomeň na naši dohodu. Nesnesu pomyslení, že by mělo dojít ke ztrátám kvůli přátelské palbě.“

A mrkne na mě.

Viola, pomyslim si jeho směrem, vyšlu to k němu jako pěst tvořenou Hlukem.

Škubne sebou.

A už se tak moc neusmívá.